

93. Ecaterina Paladi
94. Grigore Vlasto
95. Domnița Bălașa Cantacuzino (fiica domnitorului Șerban Cantacuzino)
96. Mihail Manu († 1754), mare logofăt al Patriarhiei ecumenice
97. Smaranda
98. Dimitrie C. Șuțu, mare logofăt
99. Constanța Caradja
100. Radu Văcărescu, mare vornic
101. Ancuța Băleanu
102. Constantin Crețulescu, mare ban (descendent din domnitorul Constantin Brâncoveanu)
103. Smaranda Caliarhi-Florescu
104. Dumitrache Ghica (1718-1808), mare ban (=126)
105. Maria Văcărescu (=127)
106. Nicolae Dudescu, mare ban
107. Anița Știrbei
108. Constantin Năsturel-Herescu († 1765)
109. Smaranda Băleanu († 1751)
110. Constantin Filipescu, stolnic
111. Maria Obedeau
112. Pârvu Cantacuzino, mare stolnic
113. Păuna Tigveanu
114. Nicolae Bozianu, serdar
115. Anastasia

116. Ștefan Pârscoveanu, mare vornic
117. Zoița Goleșcu sau Ilinca
118. Constantin Știrbei, mare stolnic
119. Dumitrana Strâmbeanu
120. Iane Slătineanu, caimacam
121. Stanca Leurdeanu
122. Toma Crețulescu, mare ban
123. Safta Costin (descendentă din cronicarul Miron Costin)
124. Pană Filipescu, mare ban
125. Ana Câmpineanu
126. Dumitrache Ghica (1718-1808), mare ban (=104)
127. Maria Văcărescu (=105)

Bibliografia listei de strămoși

- Constantin George Mano, *Documente din secolele al XVI-lea – al XIX-lea privitoare la familia Mano*, București, 1907;
- Alexandra A.C. Stourdza, *Le règne de Michel Stourdza, Prince régnant de Moldavie*, Paris, 1907;
- Ștefan D. Grecianu, *Genealogiile documentate ale familiilor boierești*, vol. I, București, 1913;
- Ioan C. Filitti, *Arhiva Gheorghe Grigore Cantacuzino*, București, 1919;
- Generalul R. Rosetti, *Familia Rosetti*, vol. I, București, 1938;
- Mihai Sorin Mărculescu, *Genealogia românească. Istoric și bibliografie*, Brăila, 2000.

EVOCARE – 100 DE ANI DE LA NAȘTEREA ARHITECTULUI ȘTEFAN BALȘ (27 octombrie 1902-12 februarie 1994)

SANDA IGNAT

Din câte știu, este pentru prima oară când o sesiune a Direcției Monumentelor Istorice este dedicată (chiar în subtitlu) memoriei unui **practician** al restaurării monumentelor istorice și arh. Ștefan Balș merită din plin această onoare. Cariera sa profesională se confundă cu începuturile activității CMI, chiar dacă, în interviul pe care l-am publicat în *BCMI* nr. 4/1991, el citează cu modestie activitatea unei elite (arh. Al. Băcoianu, N. Gabrielescu, Al. Zagoriț, I. Traianescu, N. Ghika-Budești și ing. Gr. Cerchez) care înlocuise treptat concepțiile restaurării stilistice promovate de arh. Lecomte du Nouy cu cele ale restaurării istorice.

Ștefan Balș a fost printre primii beneficiari ai burselor oferite de CMI pentru specializare în restaurare la Școala Română din Roma, imediat după obținerea diplomei de arhitect (iulie 1929).

Pregătirea teoretică la Facultatea de Arhitectură din Roma, deși condusă de specialiști de prestigiu – printre care Gustavo Giovannoni – i s-a părut insuficientă pentru formarea unui arhitect

doritor de fapte concrete, așa încât a completat-o prin urmărirea unor șantiere de restaurare din Italia pentru a descifra „știința cercetării monumentelor“ și opțiunile posibile pentru restaurare în ideea respectării etapelor istorice. Afirmă totuși (în același interviu) că principiile restaurării istorice s-au generalizat în opera de restaurare din România, prin tinerii arhitecți care au studiat la Roma începând cu anul 1928.

A urmat o lungă perioadă de activitate în Serviciul Tehnic al CMI – condus pe atunci de arh. N. Ghika-Budești și istoricul V. Drăgiceanu – compus din patru arhitecți (trei dintre ei formați la școala de la Roma). Aceștia care făceau deopotrivă activitatea de proiectare și munca de teren – supusă apoi aprobării CMI. Comisiunea avea drept președinte pe N. Iorga și cuprindea o serie de mari personalități, ca de exemplu: Al. Lapedatu, Gh. Balș, Petre Antonescu și alții. Aceștia au fost mentorii arh. Ștefan Balș. O mențiune specială trebuie făcută pentru arh. Horia Teodoru, pe

care Șt. Balș îl considera „șeful meu direct, exemplu de sistematizare științifică a muncii“, pentru arh. Al. Popovici a cărui competență, ca executant al lucrărilor sale, a contribuit la remarcabila lui formație tehnică.

După desființarea CMI (1948) – cu o pauză datorită ispășirii vinei de a fi găzduit un „dușman al poporului“ – între anii 1950 și 1955 a proiectat locuințe colective la ICSOR – ISPROR, unde în 1950 a fost înființat un mic atelier de proiectare pentru restaurări de monumente, nucleul de mai târziu al „mult doritei Direcții a Monumentelor Istorice“. Despre perioada care a urmat (1960-1977) până la desființarea acesteia, Ștefan Balș credea că a fost cea mai reprezentativă pentru școala română de restaurare – dovadă fiind marele număr de lucrări valoroase (apreciate inclusiv pe plan internațional), răspândite în întreaga țară.

În plan profesional, aceasta a reprezentat o „schimbare radicală a stilului de muncă“, cu colaborarea tuturor specialităților implicate în această disciplină și, de asemenea, cu abordări mai largi, de ansamblu, în locul intervențiilor punctuale.

Meritul, spunea el, aparține instituției și organizatorilor ei, arh. Virgil Bilciurescu – care a reunit serviciile de documentare, cercetare, proiectare, avizare – și ing. Victor Munteanu – care a organizat o solidă grupă de execuție, cu ateliere specializate, cu activitate în toată țara.

Pentru noi însă, „bobocii“ de atunci (și pensionarii de astăzi), autorii marilor lucrări realizate în această perioadă aveau nume și (mai ales) personalitate: arh. Ioana Grigorescu, arh. Eugen Chefneux, arh. Rodica Mănciulescu, arh. Nicolae Diaconu, arh. Virgil Antonescu, arh. Mariana Angelescu, ing. C. Pavelescu, ing. T. Barbu... și să mă ierte cei pe care nu-i mai numesc. Toți erau profesioniști serioși și pasionați, capabili să transmită generațiilor tinere experiența care nu se poate extrage din cărți.

Ștefan Balș, acest „înțelept Nestor al restaurării monumentelor românești“ cum frumos îl numește prof. V. Drăguț într-un articol aniversar cu prilejul împlinirii vârstei de 75 de ani (în *Revista Monumentelor Istorice* nr. 12/1977), era totuși un caz special: exigența și disciplina în muncă, dublate de o cultură enciclopedică în domeniu, ar fi intimidat dacă seninătatea și căldura umană, simplitatea și comportamentul mereu sportiv și tineresc nu ar fi fost permanent o invitație la dialog (cu puține cuvinte) pe teme profesionale de care am beneficiat cu toții.

De altfel, acesta era sensul general al comportamentului celor pe care îi numeam „clasici în viață“ față de tinerii arhitecți care au completat Direcția în anii 1960-1970; în ceea ce mă privește port o recunoștință deosebită prof. Grigore Ionescu, directorul instituției, șefului meu direct, arh. E. Chefneux și unora dintre tehnicienii –șefi de șantier – din execuție.

De asemenea, arhitecților Balș și Antonescu care, și după desființarea Direcției, m-au acceptat ca și colaborator la lucrările pe care au continuat să le facă până la o vârstă înaintată.

Bilanțul vieții profesionale a arh. Ștefan Balș, închinată monumentelor istorice este greu de egalat: peste 60 de ani de activitate, peste 50 de restaurări de monumente și ansambluri istorice (din care, nu întâmplător, trei fac parte astăzi din patrimoniul mondial), zeci (25-26) de studii publicate în reviste de specialitate, lucrări cu caracter monografic, traduceri, nenumărate comunicări la sesiunile științifice.

Dincolo de această exemplară viață profesională, Ștefan Balș a fost un om integru, un spirit deschis, un coleg cald și disponibil de care își vor aduce aminte cu recunoștință toate generațiile de restauratori care au avut prilejul de a colabora cu el în această grea, dar fascinantă profesie.

DESPRE RESTAURAREA CLISIARNIȚEI DE LA MĂNĂSTIREA MOLDOVIȚA ȘI ALTE AMINTIRI

LAURENȚIU TUDOR L. SPOIALĂ

Au trecut 47 de ani de când mă ocupam de consolidarea și restaurarea acestei lucrări!

Tocmai se înființase, prin restructurarea celor dinainte, Institutul de Proiectare ICSOR, care prelua atelierul de restaurări, condus de Arh. Ștefan Balș. Proiectul purta N=1. Acest atelier se înființase cu vreo 2 ani în urmă iar eu colaborasem deja cu ei la unele restaurări și consolidări.

Însă Clisiarnița era totuși primul proiect de refacere integrală a unui monument, având și un mare grad de dificultate.

Mi-aduc aminte că m-a luat într-o zi Șt. Balș și m-a dus la Moldovița. Plecam des în deplasare cu el, iar în trei zile treceam pe la 20 de Monumente. Ne deplasam cu ce se putea: pe jos, cu

căruța ,foarte rar cu câte o ocazie, cu RATA (care la vremea aceea era o alcătuire mecanică între căruță și mașină), cu trenul.

Se dormea pe apucate iar el reușea să adoarmă ori de câte ori nu avea treabă, iar într-un tren aglomerat ...dormea și în picioare!!!!

Mi-a arătat o adunătură de ruine sub formă de bolovani și pământ și mi-a spus: „E un Palat Domnesc, al lui Petru Rareș, unul dintre puținele care ne-au mai rămas!“ – „Dar credeți că ne-a rămas?“ am replicat eu, uitându-mă jalnic la ceea ce îmi arăta.

– „O, da, ai să vezi după ce va fi dat pământul la o parte că zidăria va arăta altfel.“